Орган учнівського самоврядування ВПУ №25

25 плюс

Ключем до знань відкриємо майбутнє

Вересень 2011 року
№ 2 (27)

У новий навчальний – з новою професією!

Навчайся так, немовби ти збираєшся жити вічно. Живи так, немовби ти завтра маєш померти.

Отто Бісмарк

Новий навчальний стартував!

(Фоторепортаж Ганни Бардюк та Марини Постернак)

Традиційно початок нового навчального року розпочався святковою лінійкою і першим, тематичним, уроком. Директор ВПУ №25 О.О. Гаврилюк привітав першокурсників, для яких цей день – особливий, а також учнів старших курсів, педагогів, батьків, усіх присутніх. Нових звершень побажали колективу училища гості свята: представники Хмельницького державного центру естетичного виховання учнівської молоді, обласного Центру фізичного виховання учнівської молоді, Зарічанського відділу внутрішніх справ УМВС. Не обійшлося без нагородження учнів та працівників навчального закладу за досягнення в минулому навчальному році.

Старші республіканці зі щирими напутніми словами передали першокурсникам символічний ключ від знань, щоб вони наполегливо працювали під девізом «Ключем до знань відкриємо майбутнє!» Досвідчений педагог Галина Петрівна Попова, яка все своє життя поклала на вівтар виховання юного покоління, разом з першокурсницею дала старт навчальному року. Для педагога той малиновий дзвін був зворушливо-прощальним, бо в цей день Галина Петрівна припинила свою трудову діяльність. А ученицю разом з її ровесниками дзвоник покликав на перший урок.

Рік має видатися вдалим та успішним, адже колектив училища отримав благословення протоієрея Віктора – настоятеля храму Святої Преподобної Параскеви Сербської. Під державним та училищним прапорами республіканці крокують на перший урок у новому навчальному році.

В актовій залі перший урок, присвячений рідній Україні, отримали першокурсники.

Цей навчальний рік для училища є особливим тим, що він стане двадцять п'ятим в історії закладу, і тим, що в цьому році за новою професією «Живописець. Оформлювач вітрин, приміщень та будівель» будуть навчатися вчорашні дев'ятикласники.

Отже, старт даний. До роботи!

Рідному місту – 580!

(Хмельницький – очима фоторепортерів газети «25 плюс»
*Тетяни **Дідик**, Андрія **Грицюка**, Галини **Брошневської**)*

Центральна площа міста стала його окрасою завдяки відкритій напередодні дня міста унікальній скульптурній композиції

Коментарі хмельничан під час відкриття скульптури

- Гарний пам'ятник, вирізняється тим, що світлий, якими й повинні бути Віра, Надія, Любов.
- Краще б виділили гроші на ремонт доріг або хворим, інвалідам, дітям.
- В мистецьких тонкощах не розуміємось, але скульптура подобається.
- Незрозумілий якийсь витвір: усе вкупі. Образ кобзаря – нечіткий: взагалі не зрозуміло, чи то кобзар.. Образ вмістив у собі риси українця, росіянина, білоруса. Трохи спізнився в часі. Сьогодні він уже не актуальний.
- Жіночі обличчя – без емоцій, а кобзар – приємний.
- Емоції від скульптури двоякі. По-перше, коштів витрачено чимало на цей витвір. І це в той час, коли їх катастрофічно не вистачає для більш важливих потреб – як, наприклад, на спорудження дитячих садочків. З іншого боку, ця скульптура відображає гідність і духовність нашого народу, до чого ми маємо постійно прагнути.
- Загалом, задум цікавий і для нашого міста показний. Та й крім того, вселяє Віру, Надію і Любов!

Витвори дитячих рук завжди прикрашають свято, радують око і душу того, хто їх споглядає

Уже традиційно ніякі мистецькі виставки не обходяться без робіт учнів ВПУ №25 – майбутніх дизайнерів

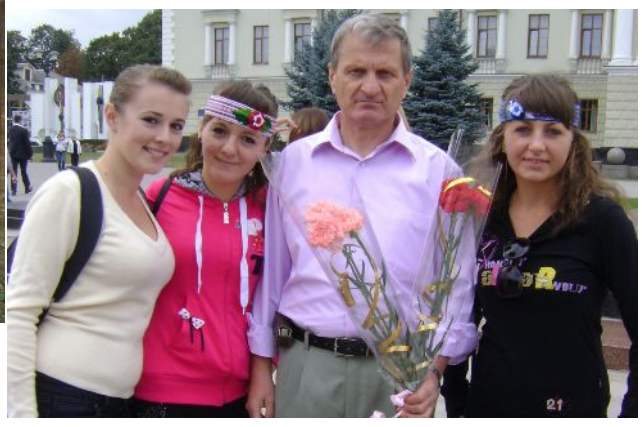

З днем іменин тебе, РІДНЕ МІСТО!

РОДИНА СВЯТКУЄ

(ФОТОРЕПОРТАЖ Андрія ГРИЦЮКА та Ірини КІНДЮК)

До Дня працівників освіти у ВПУ №25 готувалися з подвійним запалом. У день урочистостей поєдналися два свята – учительське та учнівське. Учнівська Республіка приурочила до традиційного освітянського свята третю річницю свого народження. А газета «25 плюс» при такій нагоді започаткувала нову форму вивчення суспільної думки – «живу» газету «Подружку-Вепеушку». Служба соціологічних досліджень збере інформацію «живої» газети (у формі запитань, пропозицій та побажань) і запропонує адміністрації подумати спільно над вирішенням раціональних питань та пропозицій. Республіканці, як завжди, виявились оригінальними: спочатку підвищили у званні «капітана» нашого училищного корабля (директора Олега Олександровича Гаврилюка) до «адмірала 25-ої флотилії», а потім організували для всіх присутніх у залі справжнісінький майданс. Свято вдалося на славу!

Учні ВПУ №25 із задоволенням беруть участь в акції «Жива газета» Команди Інформаційного Суспільства (КІС), створеній при медіацентрі училища

Колективи художньої самодіяльності подарували глядачам море позитиву

Приємно вручати подяку колишнім учням училища, а тепер – його сумлінним працівникам

Ось і республіканці отримують свої нагороди. Перехідний приз – кращій навчальній групі!

І фото на пам'ять: весела та завзята команда на чолі зі своїм керманичем

Анна ТРЕМБАЧ,
редактор газети «25 плюс»

Актуальне інтерв'ю

БУТИ ЦІЛЕСПРЯМОВАНИМ

Напередодні Дня працівників освіти і в день 3-ї річниці Учнівської Республіки «Майбуття Поділля» та ще й у зв'язку з тим, що цей навчальний рік наближає нас до 25-річного ювілею училища, «25 плюс» не могла обминути кабінет директора* ОЛЕГА ОЛЕКСАНДРОВИЧА ГАВРИЛЮКА,** ***який уже 25-й рік є керманичем нашого училищного корабля. Пропонуємо його передсвяткове інтерв'ю.

Олеже Олександровичу, можливо, я почну дещо здалеку, але хотілось би звернутися до Вашого дитинства. Цікаво, яким Ви були в нашому віці, про що мріяли, якими справами захоплювались і чим відрізнялися від сьогоднішніх підлітків?

- Від сьогоднішніх підлітків? Мені здається – нічим: так само хотілося побігати босоніж улітку, поринути у світ дитячих чи юнацьких ігор, у світ фантастики.

А про що Ви мріяли? Напевно, були якісь незвичайні мрії?

- Та ні. Мрії були, як у всіх дітей. Чогось особливого не можу виділити. І бути педагогом з дитинства не мріяв.

Я трохи ознайомилася з Вашою біографією і знаю, що Ви у свій час теж навчалися у професійно-технічному навчальному закладі: здобували професію столяра в ремісничому училищі. Так? Чи пам'ятаєте Ви тих, хто дав Вам у руки це ремесло? Що можете про них сказати сьогодні, через десятки років?

- Так, інформація правильна. А щодо моїх наставників у робітничій професії можу сказати одне: то були справжні професіонали, які знали справу і вміли навчати, то були майстри-педагоги з великої літери, кожен з яких навчав предмету чи професії якось по-особливому, по-своєму. Саме це й запам'яталося.

Цікаво, яким Ви були учнем: серйозним, відповідальним чи, можливо, й бешкетником?

- Нічого неочікуваного не скажу. Був звичайним учнем, у якого інколи траплялися проблеми з поведінкою.

Які якості залишилися у Вас з тієї пори? Яких ви, можливо, позбулися, а які сформували в собі?

- Тут можна говорити багато, але зупинюся на такому. У певний момент мені, підлітку, хотілося відчути себе «крутим» – і я почав курити. Правда, через порівняно невеликий відрізок часу закинув цю звичку. Зараз підлітки, беручи в руку цигарку, вважають, що так модно. Потім, може, й кидають палити, але часто із запізненням. Ось і я вважаю, що до усвідомлення позбутися цієї шкідливої звички дійшов трохи запізно, тому так намагаюся довести молодим людям про необхідність замислитися. Заради чого ви перекреслюєте багато років свого життя? Та й не тільки свого…

Чи сподівалися Ви, що станете директором навчального закладу?

- Ні, я зовсім не сподівався, що займатиму таку відповідальну посаду, але коли мені її запропонували, вирішив випробувати себе.

Який досвід Вам знадобився при цьому?

- На початок педагогічної роботи я вже мав 13-річний трудовий стаж, при цьому пройшов ступені майстра виробничого навчання, шкільного вчителя і навіть завідувача філіалу профтехучилища. Скажу, що досвід, отриманий на кожній сходинці, знадобився. І через 25 років директорування не раз доводиться звертатися, наприклад, до досвіду саме робітничого. Тож і вам ніколи не завадить знати і вміти все, починаючи від азів.

Сьогодні для високих керівників, наприклад, президентів, стало «модним» робити десять чи сто перших кроків на посаді. А Ви можете назвати, скажімо, 5 основних перших кроків на посаді директора училища?

- Назву три правила, а не кроки, які я вважаю основними для керівника навчального закладу. Перше: не нашкодь справі, оточуючим, працівникам, учням, врешті-решт – закладу. Друге: стався до інших так, як би ти хотів, щоб ставились до тебе (це прислів'я діє всюди). І третє: працюй на перспективу закладу, учнів, а також і свою, бо ти ж нічим не відрізняєшся від інших.

Олеже Олександровичу, які труднощі все ж довелося пережити при становленні та розбудові закладу, які не забуваються до сьогодні?

- Звичайно ж, труднощі були: на заклад двічі «зазіхали» (перший раз – хотіли його закрити, а другий – не тільки закрити, а й відкрити на його базі зовсім іншу установу, що не належить до системи профтехосвіти). Крім того, всім відомі труднощі з фінансуванням переживаємо й досі, але був катастрофічний момент, коли перебували на межі існування. Проте оптимізм і позитивне налаштування на завтрашній день перемогли. Так і живемо.

(Закінчення на с.6)

(Закінчення. Початок на с.5)

Актуальне інтерв'ю

БУТИ ЦІЛЕСПРЯМОВАНИМ

Які якості керівника найбільше потрібні були тоді, а які сьогодні?

- Головне – цілеспрямованість: якщо є мета, то буде й успіх, буде результат. Не думаю, що в цьому плані щось змінилося сьогодні. Керівник завжди має бути цілеспрямованим.

Олеже Олександровичу, давайте повернемо хід розмови до свята працівників освіти. Що сьогодні є найважчим для педагога: навчальні програми, учні, ставлення держави чи щось інше?

- Прикрий факт, з яким ми стикаємось усе частіше, з кожним роком, – це думки вступника, а потім і першокурсника «навіщо мені це навчання, навіщо я сюди прийшов?» Ось це й найважче для педагога: усвідомлювати, що твій труд не затребуваний.

Як Ви вважаєте: професія педагога на сьогоднішній день популярна? Якщо ні, то що потрібно зробити для того, аби вона набула популярності.

- Я вважаю, що суспільство не повною мірою віддає належне тим, хто навчає і виховує Майбутнє. І якщо кожен із вас, учнів, не буде байдужим до своєї долі, розвиватиме себе і перевершить у своєму поступі Вчителя, то цим йому і віддячить, цим і складе йому шану й додасть популярності.

Я знаю, що Ви дуже активно підтримували створення Учнівської Республіки і газети «25 плюс». Чим ці «структури» важливі для навчального закладу і чи не вважають дорослі таку форму учнівського самоуправління грою?

- Це, напевно, спосіб і засіб для перевірки правильності управлінських та педагогічних рішень, це ще й унікальна можливість через практичну діяльність виховати в учнів громадянську відповідальність. А якщо навіть і ділова чи рольова гра, то що тут поганого? Але на даному етапі діяльність Республіки та часопису вже не можна називати грою. Це реальне управління і реальна, визнана, журналістика.

До слова, про газету. Чи можна сказати, що вона є популярною? Чого бракує, на вашу думку, в її роботі? Які теми Ви б хотіли бачити на її сторінках?

- Особисто я не оминаю увагою жодного газетного матеріалу і як читач можу сказати, що зміст газети досить цікавий. Проблеми вашого віку, вашого життя викладені дуже точно. Газета має достатній рівень для того, щоб викликати до себе інтерес не тільки в однолітків, а й у дорослих.

Якби Ви були редактором «25 плюс», що змінили б у її змісті, оформленні, які напрямки роботи додали б ?

- У першу чергу, якби була фінансова можливість, значно збільшив би наклад, зробив би її більш доступною для учнів та їхніх родин, громадськості міста й області, бо вона того варта.

І ще декілька завершальних бліц-запитань. Чи є такі випускники, якими Ви можете пишатися?

- Їх є багато, тому виділяти когось серед них не хочеться.

Ви маєте багато відзнак за свою роботу, а яка нагорода є для вас найціннішою і чому?

- Кожна з нагород відображає відрізок життя, якусь його сходинку. Найбільше почуттів викликала у свій час найперша – «Відмінник народної освіти» (1981 рік). І не менш дорога відзнака «Заслужений працівник освіти України», яка вінчає багато років моєї праці і відображає моє життєве призначення. Та найцінніша нагорода – це колектив, з яким мені випало щастя працювати впродовж останніх 25 років.

Якою Ви бачите долю нашого навчального закладу ще років, скажімо, через 25?

- Поки що бачу ближчу перспективу: із звичайного ПТУ ми колись стали ВПУ, а тепер маємо зробити ще один важливий крок – перерости у професійно-педагогічний коледж, над чим сьогодні наполегливо працюємо. Перспектива в тому, що готуватимемо не просто кваліфікованих робітників чи молодших спеціалістів, а й педагогів професійного навчання, тобто ви, нинішні наші учні, завтра зможете самі навчати професій інших дітей.

Яке Ваше життєве та педагогічне кредо?

- Моє кредо, і життєве, і педагогічне, – «Твори добро!»

Дякую, Олеже Олександровичу, за інтерв'ю. Нехай збудуться всі Ваші сподівання!

Квітковий барвограй

*(Фоторепортаж **Тетяни Дідик** з виставки квіткових композицій, приуроченої Дню працівників освіти)*

В номінації «За складність виконання та вдалий декор» кращими визначено композиції 14 групи, 2К та 24 і 23 груп. Рейтинг у номінації «Вдале композиційне вирішення» розпочинають композиції групи 1С, далі – 2К і 2С та група 36. Номінацію «Патріотизм і використання української символіки» очолюють композиції 16 групи, за ними – квіткові витвори групи 16. А перед у номінації «Оригінальність ідеї» заслужено веде «жива композиція» групи №26, яку представила Діана Яворська. За оригінальність відзначені також квіткові композиції груп 1К та 37.

А чудовий настрій подарували глядачам усі квіткові творіння учнівських рук. СПА-СИ-БІ!

Плекати в серці милосердя

ФОТОРЕПОРТАЖ Галини **БРОШНЕВСЬКОЇ**

Традиція турботливої опіки учнів Вищого професійного училища №25 м. Хмельницького над мешканцями сусіднього з училищем геріатричного пансіонату продовжується. Щосереди волонтери Учнівської Республіки «Майбуття Поділля» відвідують своїх друзів поважного віку. А при нагоді колектив художньої самодіяльності навчального закладу дарує їм концерти. Ось і цієї середи до геріатричного пансіонату волонтери привели своїх молодших друзів-першокурсників, щоб познайомити з життям одиноких людей, які мешкають у пансіонаті. А наші юні артисти подарували їм двохгодинну програму радості та позитивних емоцій, що завжди приходять до людини з піснею, танцем, віршем, гумореской. А ще більше позитиву дало живе спілкування молоді з людьми, яким так його бракує. Учням такі зустрічі теж на користь. Адже в серцях їхніх плекається милосердя, яке супроводжуватиме їх усе життя.

Бабусі й дідусі завжди чекають цих незабутніх відвідин, бо вони надають їм життєвої снаги

Кожен із наших молодих артистів вкладав у свій виступ усю душу. То й не дивно, бо на сцені геріатричного пансіонату ми вже почуваємось, як удома

Найбільш пам'ятними все ж залишаються такі ось задушевні розмови поколінь

Обираю професію

Про себе і професію, яку обирають, писали у своїх вступних конкурсних роботах абітурієнти, тобто нинішні першокурсники. **Газета «25 плюс»** зацікавилась, чим захоплюються і як мотивували свій вибір професії першокурсники ВПУ №25. Пропонуємо тези з деяких творів.

*(Газета вдячна практичному психологу ВПУ №25 **Л.М. Дунець** за надані редакції матеріали)*

Анна Трембач:

- Про свої плани на майбутнє розповідати важко, бо з кожним днем усе більше довідуєшся про щось нове й цікаве. Кожен день – як нове життя. І я не знаю, куди понесе мене життєва ріка. Але я мрію про навчання у ВПУ №25. Чому мене зацікавила професія обліковця, оператора КН? Відповім із задоволенням: мене завжди приваблюють у сучасних телесеріалах кадри, де показані офіси, керівники, секретарі. Я часто уявляю себе в такій «офісній казці»… Тому хочеться пізнати глибше цю роботу.

Ольга Мельник:

- Мій брат навчається у ВПУ №25 за професією «Слюсар з ремонту автомобілів». Бажаю вступити до цього навчального закладу, бо багато хорошого знаю про нього. Мені припала до душі професія секретаря керівника, яка дає не тільки можливість працювати за комп'ютером, але й спілкуватися з людьми, сприяти у вирішенні їхніх проблем. Спілкуючись, завжди дізнаєшся багато нового, цікавого, пізнаєш ближче людей, намагаєшся зрозуміти їх…. Сподіваюсь, що досягну своєї мети – стати потрібною людям.

Людмила Лук'янчук:

- Непроста річ вибрати професію з тисяч існуючих. Кожна людина хоче бути щасливою. Однією зі складових щастя є й улюблена робота. Тому вибір професії – справа серйозна… Я б хотіла мати професію, пов'язану з правознавством та діловодством. Уявляю себе грамотним нотаріусом. Для цього треба досконало оволодіти комп'ютером, веденням документації. Професію секретаря керівника бажаю здобути у ВПУ №25, де учні живуть цікаво й активно. Сама я теж людина активна. Мені подобається подорожувати, пізнавати світ, людей. У липні 2009 року за програмою благодійної організації «Карітас» я побувала у Франції, де три тижні проживала у французькій сім'ї, залюбки познайомилася з традиціями та способом життя французької родини. А в цьому році за активність дирекція школи нагородила мене путівкою в табір «Артек». Природа Криму та знайомство з історичними пам'ятками краю вразили мене… Адміністрація шахти, на якій працював мій батько, щоліта виділяла мені путівку в табір «Ровесник» міста Червонограда. Ось таке цікаве життя сподіваюсь мати і в училищі. А ще я не уявляю свого життя без музики. У минулому році закінчила на «відмінно» музичну школу з класу скрипки. Прагну бути всесторонньо розвиненою людиною. Ця якість допоможе стати успішною і в професії…

Анжела Гладун:

- Я обрала професію секретаря, тому що вона цікава, дає можливість постійно спілкуватися з людьми. Секретар – це обличчя фірми. Він – перший, з ким стикається відвідувач, перший, з ким зустрічається керівник з початку трудового дня, перший, хто відповідає на телефонні дзвінки. Від поведінки, професійних та особистісних якостей секретаря залежить і престиж фірми. Через секретаря здійснюється зв'язок керівника з підлеглими, партнерами, громадськістю. Я б хотіла стати саме таким працівником.

Дмитро Войтов:

- Кожен вступник обирає навчальний заклад, який би задовольнив його потреби. Я зупинив свій вибір на ВПУ №25 з кількох причин. Давно люблю техніку, захоплююсь автомобілями більше 5 років. А три-чотири роки тому мене зацікавила ще й комп'ютерна техніка. Подобається моделювати, ремонтувати автомобілі та іншу техніку. Люблю спорт. Два роки граю у футбольній команді, маю досягнення (взагалі футболом захоплююсь 8 років)… Оскільки здоров'я не дозволяє займатися спортом професійно, то хотів би поєднати спорт, навчання і захоплення технікою. Освоєння професії «Слюсар з ремонту автомобілів» у ВПУ №25 задовольнить усі мої бажання.

Богдан Банашко:

- Мої мрії завжди були пов'язані з машинами. Тривалий період моїм хобі було колекціонування карток з машинками. І ось коли настала пора вибору професії, я не зміг уявити своєї роботи без автомобіля… Вирішив здобути професію «Слюсар з ремонту автомобілів» у ВПУ №25, аби не тільки вміти управляти автомобілем, а й самому обслуговувати його… Мій батько працює на фірмі трактористом і комбайнером. Я часто з батьком їду в поле і бачу, як перед цим батько завжди уважно оглядає техніку, аби вона потім не підвела в роботі. Не раз спостерігав, як у машинному парку ремонтують автомобілі, трактори, комбайни, навіть сам допомагав… Я зрозумів, що професія має бути до душі, тобто треба бути закоханим у свою роботу. Дуже не хочеться помилитися. А втім, я впевнений, що мій вибір правильний.

(Закінчення на с.8)

(Закінчення. Початок на с. 7)

Обираю професію

Олександр Орел:

- Люблю навчатись. Подобаються предмети: алгебра, геометрія, хімія, фізика, англійська мова. Готовий вивчати їх поглиблено. А щодо професії, то на даний момент мене цікавить професія електромонтера, де потрібні ці знання й такі якості людини, як уважність, дисциплінованість. Велику роль у виборі саме цієї професії зіграла моя цікавість. Мені подобається вивчати, досліджувати будову і принципи роботи побутових приладів. У мене ще й батько – майстер на всі руки. Я йому допомагаю у всьому. У мене є мрія – винайти або вдосконалити двигун так, щоб він був максимально економічним і потужним та ще й не шкодив природі. Мрію придумати й дешеве, економічно доступне джерело енергії або ж електричний акумулятор, набагато легший і, разом з тим, потужніший за існуючий. Я розумію: щоб стати хорошим спеціалістом, потрібно добре знати все, що придумала людина на шляху розвитку людства у цій сфері. Можливо, моє життя складеться так, що я працюватиму в іншій сфері, але ці знання знадобляться мені будь-де.

Артем Морозов:

- Літні канікули я завжди проводив з дідусем у полі, тракторному парку господарства, де навчався ремонтувати трактори, комбайни, працювати з інструментами, металом, електроустаткуванням. Цікавлюся ще й обробкою металу та деревини, чим залюбки займався в шкільній майстерні. Брав участь у міжшкільній олімпіаді з металообробки і зайняв ІІІ місце. Допомагав обладнувати кабінет фізики (виготовив стенди: «Магазин опорів» і «Контрольні лампи»). Часто ходжу на роботу до свого дядька, який працює в «Теплокомуненерго». У своїй майстерні він ознайомив мене з технікою безпеки і переконав, що професія електромонтера є однією з найважливіших і найперспективніших. Вона потребує впевненості в собі, уважності, витриманості, обережності, охайності і відповідальності. Від безперебійності роботи електрообладнання та електроустаткування залежить ефективність роботи будь-якого виробничого об'єкта. В дядьковій майстерні я навчився багатьом видам ремонтних робіт, користуватися вимірювальними приладами, інструментами, перевіряти, розбирати і збирати схеми управління апаратурним і релейним захистом. Я був присутнім при випробуванні електродвигунів, електроприладів, трансформаторів… Зробив висновок, що любов до професії не дається від народження, а розвивається завдяки наполегливій праці. І чим більше сил, старання ти віддаєш справі, тим дорожчою вона тобі стає…

Юрій Цап:

- За словами мами, кожна людина повинна обирати професію за покликом душі. Я замислився: що ж найближче для моєї душі? Зі шкільних предметів подобаються біологія, хімія, алгебра, геометрія. Люблю виконувати ускладнені завдання. У минулому році показав відмінний результат у Всеукраїнському конкурсі знавців математики «Кенгуру». Цікаво також на уроках трудового навчання, захоплює і фізкультура. Але останнім часом з найбільшою цікавістю поспішаю на уроки інформатики. А тут почув від своїх старших друзів, учнів ВПУ №25, Юлії Киндюк, Юлії Ліскової та Ганни Подлюк, що в училищі навчають професіям оператора КН та обліковця, які саме й задовольняють мої інтереси. Та й життя поза уроками у ВПУ №25, кажуть, дуже цікаве. Отак я й зробив свій вибір.

Олександр Осмірський:

- Моя школа носить ім'я генерала-полковника Павла Даниловича Гудзя, нагородженого двома орденами Леніна, орденом Олександра Невського, орденом Суворова, орденом Великої Вітчизняної війни, двома орденами Червоної Зірки. Тому хочеться теж створити себе таким, щоб реалізувати свої знання, сили, талант. Завдяки відгукам знайомих про ВПУ №25 та думці учительки англійської мови Тетяни Георгіївни Бодрової в мене виникло бажання здобути саме в цьому училищі професію оператора комп'ютерного набору, обліковця. Потяг до комп'ютерної техніки відчув у школі. Моє улюблене місце – комп'ютерний клас. Захоплююся ще математикою, брав участь у Всеукраїнському конкурсі «Кенгуру», зайняв призове місце з результатом «відмінно». Подобається також займатися вільною боротьбою, хочу бути схожим на свого вчителя Юрія Михайловича Заводного, який під час уроків багато розповідає про відомих людей в історії спорту. Одного разу після нашої перемоги на обласних змаганнях він влаштував для нас зустріч з олімпійською чемпіонкою з вільної боротьби Іриною Мерлені. То було незабутньо. Займаюся ще туризмом. Наша команда часто перемагає в районних та обласних змаганнях. А стоячи перед дверима у світ професії, мені цікаво пізнати і цей, новий для мене, світ.

«Хто живе ні для кого, той не живе й заради себе»

Цей вислів Сенеки спробували розтлумачити першокусники в анкеті «Будьмо знайомі», яку запропонувала їм газета «25 плюс» на традиційних бібліотечних уроках. Були серед опитуваних і байдужі, яким «нічого не потрібно» (навіть книжок), які прийшли в училище, «аби десь перебути»… Але були й першокурсники з серйозними намірами, зі сформованими вже поглядами на життя. Пропонуємо тези з анкет першокурсників, які розмірковували про життя…

Анастасія Смаль (1Д): «Це вислів про самозакоханих людей».
Анна Бондарь (1Д): «… той просто не любить життя».
Ірина Фурманчук (1Д): «Якщо живеш для когось, то твоє життя має сенс»
Світлана Терлецька (гр. 13): «Якщо ти не живеш для когось, то, вважай, що й життя в тебе нема. Адже саме в тому полягає мета нашого життя, щоб пізнавати людей і світ, шукати істину і себе в цьому житті, серед цих людей».
Ірина Фірак (гр.13): «Людина, яка ні для кого не живе, не може й себе поважати. Самоповага для людини має велике значення. Якщо людина себе не поважає, можливо, через пережите розчарування, то вона втрачає віру в себе. А без цього життя – не життя».
Ольга Ковальчук (гр.13): «Якщо людина не має заради кого жити, то вона почувається дуже самотньою».
Лілія Багдай (гр.13): «Кожна людина повинна робити щось корисне не тільки для себе, а й для інших. Сьогодні ти допоможеш комусь – завтра хтось допоможе тобі».
Вікторія Гуменюк (гр.13): «Дуже багато дає людині спілкування, а ще турбота про інших. Тоді людина розкривається душею і серцем, розвивається. В іншому випадку їй загрожує самотгість і замкненість у собі».
Анжела Гладун (гр.13): «Хто не живе для когось – в того життя одноманітне. А якщо живеш для когось, то і твоє життя стає цікавим».
Микола Фленс (гр. 14): «Я думаю, що просто треба бути відповідальною людиною».
Андрій Панчук (гр. 14): «Не треба бути егоїстом, не треба забувати, що тебе оточують люди.
Дмитро Войтов (гр. 14): «Якщо жити – то зі смислом».
Андрій Олексюк (гр.14): «Я розумію цей вислів так: як ти будеш ставитися до інших людей, так вони ставитимуться й до тебе».
Владислав Сторожук (гр. 14): «Людина, яка не живе для когось, не зможе зробити для себе ніяких відкриттів, не матиме ніякої зацікавленості. З такою людиною дуже важко знайти спільну мову. Ми маємо читати книги, пізнавати світ, займатися потрібною й цікавою справою. А жити ні для кого й ні для чого – це не життя…»
Ірина Кіндюк (гр.16): «У кожного з нас є людина, яка надихає нас до життя. І ми живемо також заради когось: чи заради батьків, які вкладали в нас найкращі надії, чи заради дітей, аби збувалися їхні мрії дитинства. Хоча є й такі, що живуть лише для того, щоб задовольняти власні потреби. Ці люди, як правило, не врівноважені, з часом втрачають віру в життя, не вбачають у ньому сенсу і покидають його. Тому кожному варто замислитися, для кого і для чого він живе».
Анна Трембач (гр.16): «Ми маємо на землі своє призначення. І визначаємо його самі. Треба просто замислюватися, як ти використовуєш свій час. Є такі, що байдикують, не знають, чого вони хочуть, що їм потрібно. Вони не помічають інших людей навколо, не шукають свій життєвий шлях. Це – люди байдужі. Вислів – саме про них».
Анастасія Василець (гр. 16): «Якщо жити тільки для себе, не допомагати один одному, не співпрацювати, не дружити, то життя втрачає свої барви».
Анна Шаран (гр.16): «Коли живеш тільки для себе, то не отримаєш насолоди від такого життя».
Антоніна Крамар (гр. 16): «Якщо людині ніщо й ніхто не потрібні, якщо вона не має для кого й для чого жити, то така людина не має ніяких почуттів і відчуттів. То що ж це тоді за людина?»
Наталія Ковтуненко (гр.16): «Якщо ні для кого не житимеш, то й ти не будеш нікому потрібним. А це страшно».
Анна Ковтонюк (гр.12): «Жити тільки заради себе, цікавитися тільки своїм життям, не зважаючи на інших і на життя інших – так я розумію цей вислів, але не розумію таку людину».
Ярослав Костьолко (гр.12): «Просто цій людині в цьому житті ніхто не потрібен. Може, й самій їй не хочеться жити…».
Руслан Парубчишин (гр.12): «Дехто вважає, що коли в сім'ї нема дітей, то й нема сенсу жити. Але ж світ навколо великий і життя не закігчується. Тому потрібно його використати з користю для світу».
Дмитро Чорномазюк (гр.12): «Допоможи іншим жити краще – і в самого буде кращим життя. Полюби спочатку себе – полюбиш і інших».
Сергій Олійник (гр.12): «Я живу на світі не один. Тому й турбуватися маю не тільки про себе».
Ігор Худецький (гр.12): «Люди живуть у суспільстві. І яке воно – залежить від кожного».
Владислав Шимонюк (гр.12): «Щоб самому жити добре, треба робити добро для інших».

Служба соціологічних досіджень газети «25 плюс»

Дорогий читачу!

Зверни увагу, будь ласка, на цю заставку на сайті нашої газети http://www.vpu25.km.ua/25plus.php *. Зайди на сторінку «Щоденника Душі», прочитай «сповіді» наших читачів. Може, тебе схвилює чиясь розповідь – не полінуйся сказати про це автору. А може, й тебе щось турбує – напиши до «Щоденника…», натиснувши на адресу електронної пошти на цьому ж зображенні. Хотілося б, щоб відгукнулися дорослі читачі (педагоги, батьки). Можливо, саме ваших порад хтось чекає. Як, наприклад, ось ці автори, сповіді яких подаємо нижче…*

Sprawshnja

Така важка хвилина,така болюча, що душа аж пече... ЛЮДИ! Щось накипіло в мені, і я хочу сказати це, та не можу підібрати слів. Не можу, бо з кожною думкою душа болить ще гірше... Як хочеться, щоб хтось мене зрозумів, розібрав по частинках душу, склавши потім назад, нічого не переплутавши. Бо ж увага – найефективніші ліки для людської душі. Дуже добре, що є такий Щоденник, з яким можна поділитися найсокровеннішим. Особливо, коли почуваєшся, як сирота, на цім світі. «Сирота» - слово, сповнене самотою, несамовитим болем, пекучими гіркими сльозами... Невже є такі люди, в котрих не стискається серце при зустрічі з пронизливим поглядом сироти? Мокнучи під дощем, шукає щось на смітнику. Немов свою загублену долю шукає... І скільки є таких сиріт при живих батьках… Так, сьогодні є хороші дитячі будинки з нормальними умовами життя. Та ніщо в цьому світі не вилікує сирітські зламані душі, бо вони втрачені... втрачені назавжди, пройшовши через біль, самотність, відчай... Я, роздумуючи над цим, здригаюся, бо в душі теж якоюсь мірою сирота... А душі ненароджених дітей? Чим вони завинили?... Такі святі і чисті, як ранкова роса, як сльоза старої матері... Вони ще не бачили цього світу, а вже зазнали болю через…аборт. Це слово зараз звучить так часто. Воно – мов епідемія... Вбиваючи в собі плід, ми не знаємо, чию душу губимо, – поета, лікаря, вченого, хлібороба, художника… А якщо безвихідь? - заперечиш мені. Ось і я не знаю, що на це сказати…

Trojanda:

Привіт, любий Щоденику! Мене зачепила відвертість на твоїх сторінках, особливо тема сирітства, яку підняла Sprawshnja. Чому в житті бувають такі миті, що навіть нема бажання жити? А просто хочеться кудись зникнути хоча б на якусь мить... Чому іноді дорослі люди – батьки – поводять себе, як малі діти? Шість років тому від мене відмовилась мати, бо я стала на заваді її особистих стосунків, а два роки тому влаштував своє особисте життя і батько. В тій сім'ї я теж виявилась зайвою. Залишилася з бабусею (батьковою мамою). Благо, що є в мене хоч ця бабуся... Друзів багато не маю, бо мало хто мене розуміє. Та й не знаю, чи може зрозуміти той, хто в подібній ситуації не був. А серце стискається вже від однієї думки, що при живих батьках ти залишилась сиротою. Важко дивитися на тата, який при зустрічі з тобою вдає, що тебе не помічає й кидає свій погляд в інший бік. Важко, коли ти, приїхавши в гості до рідної матері, чуєш тільки нарікання. Та ще й братика меншого налаштовує проти тебе. Але найважче усвідомлювати, що мати проміняла тебе на іншого (чергового) чоловіка. А тато чужих дітей називає своїми, говорить про них, як про рідних. Про мене, здається, й не згадує. Чому життя таке не справедливе? Я ж намагаюся бути хорошою, порядною людиною. Любий Щоденнику, порадь, як поводити себе при зустрічі з батьками? Що мені робити з ними, такими? Я ж їх усе-таки люблю і хочу відчувати у відносинах взаємність.

Яринка:

Поговоріть зі мною, МАМО!

Мамо, прошу Вас, поговоріть зі мною! Як мені не вистачає спілкування… Просто підійдіть і запитайте, як у мене справи, про що я мрію, чого бажаю. Інколи, засинаючи, я подумки вдаю, немов Ви сидите поруч і наспівуєте мені колискової, такої ніжної, милої… Вона відносить у світ дитинства, в якому все веселкове, просте й зрозуміле. Вчувається дзюркотіння джерельця, в якому вмиваються перші промінчики сонечка, вранішній спів пташок, які повідомляють звірят про настання нового, прекрасного дня. Усі радіють, веселяться, живуть… Але уява відразу малює сумненьке зайченятко, що загубилося від матусі й гірко плаче. Те зайченятко – це я! Але ж мати не загубилася! Ось Ви, Матусю, поруч! Поруч, і водночас так далеко. Далеко своїми повсякденними клопітними думками, що віддаляють нас. Чому? Чому? Чому?! А в моєму серці назбиралося стільки запитань! І я сама не знайду на них відповіді ні в жодній книзі. Що я роблю не так? Мамо, дайте мені відповідь. Хочеться крикнути на увесь світ: «Мамо! Обніміть мене, пригорніть до свого посивілого волосся, покритого легенькою хустинкою»! Я знаю, що, можливо, невідкладна робота не залишає вам часу, аби просто посидіти, погомоніти зі своїм дитям… А може… Не знаю, що й думати. Сумні думки заполонили мою голову, нещадно витискаючи з самого серця гіркі краплі сліз. Мине час… Ваша дитина, Мамо, зовсім виросте, народить Вам онуків. Але не забуде гірких почуттів розгубленого в житті зайчати. Вона буде уважною до своїх дітей, щоб вони ніколи не почувалися нещасними зайчатами, бо Мама з ними розмовлятиме навіть на великій відстані – Мовою Серця.

Краса дає натхнення!

Натхнення – це не ознака виключно художника. Без натхнення далеко не піде і вчений, без нього не багато зробить і ремісник, тому що воно – всюди, у всякій справі, у всякому труді.

В. Белінський

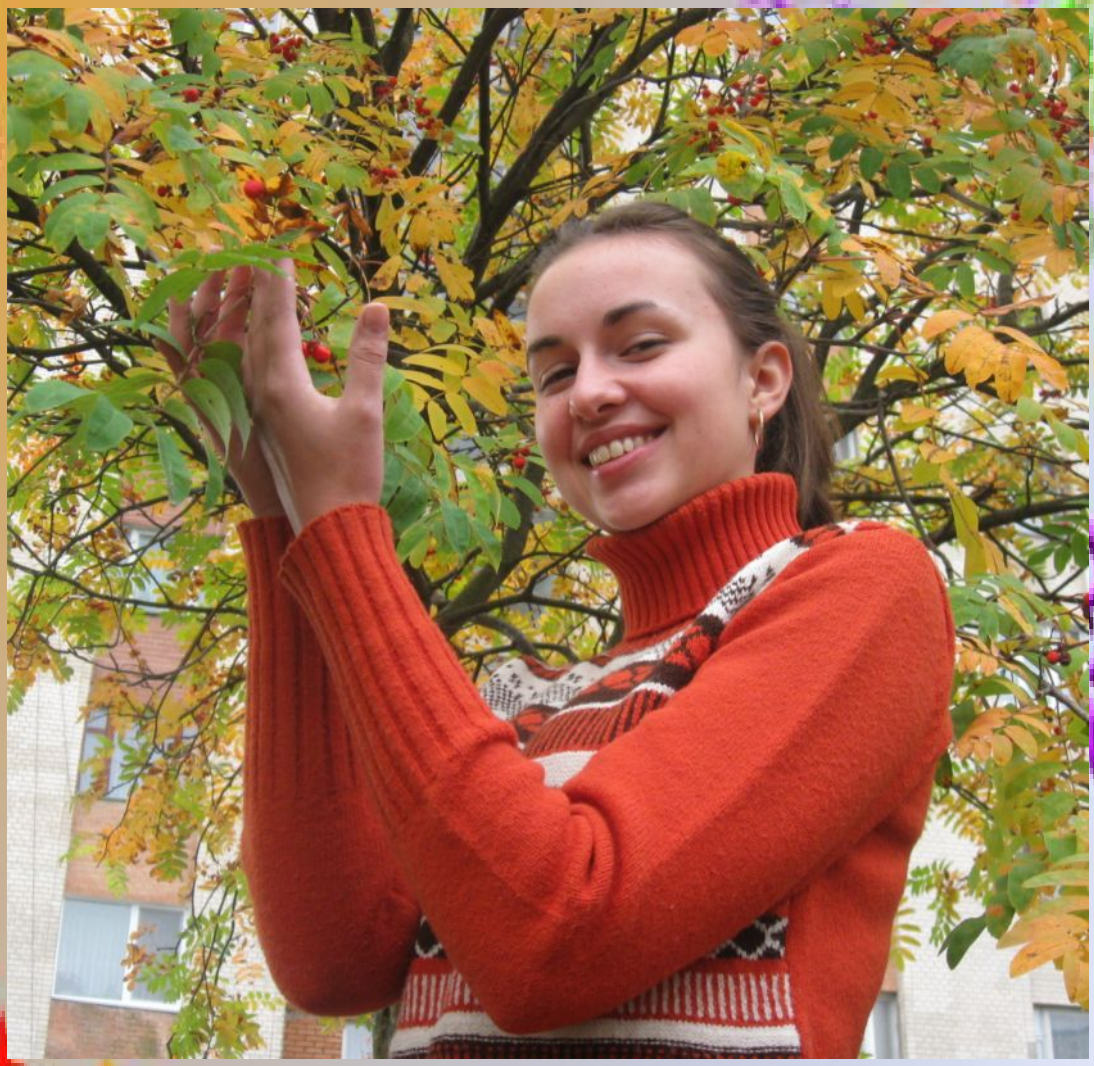

Тиха осінь. Гарна осінь. Мов зійшла з полотен…

Фото Л. Романової

Вище професійне училище №25

Редактор:
Анна ТРЕМБАЧ
Редакційна колегія:
Галина Брошневська, Василь Шимоня, Руслана Денисюк, Ірина Сисак
Фото:
Галина Брошневська, Тетяна Дідик, Андрій Грицюк, Ганя Бардюк, Ірина Кіндюк

Адреса: м. Хмельницький, проспект Миру, 61/3
Телефон: 61-03-93
Сайт: www.vpu25.km.ua/25plus.php
Ел.пошта: gazeta25plus@yandex.ua

Редактор-консультант:
Тетяна БОДНАРУК
Консультант з питань інформації:
Людмила РОМАНОВА
Менеджер-консультант:
Марина ПОСТЕРНАК